

CARA

Barlow, Gloucestershire, Anglie, září 2017

Bylo to pátrání, jaké měla Cara nejradyji. Probírala se věcmi zapomenutými, předměty, které kdysi někdo opatroval s láskou, pečlivě si je uschoval a nosil je ve své paměti. Objevovala skryté poklady i tretky a ujišťovala se, že se jejich příběh opět dostane na světlo světa.

Ve Wilsonových starožitnostech byla její práce zjišťovat „kde a kdy“ u každého předmětu, který prošel dveřmi obchodu. Ale nejvíc ji fascinovalo „co a proč“. Když totiž tyhle otázky zodpověděla, mohla dát kdysi tak opečovávaným cenostem nový život s novými majiteli.

Pokud Cara nemohla odhalit historii určitého kousku, spřádala si o něm příběhy sama pro sebe. Bylo to snadnější než přemýšlet o svých vlastních chybách a zklamáních. Když pracovala, mohla na pár hodin uniknout do pohodlí života někoho jiného.

Zastavila se, aby si prohlédla impozantní dům, který se před ní tyčil. Pod nohama, obutýma do obnošených bot bez podpatků, jí zapraskal štěrk. Old Vicarage bylo ohromné panské sídlo ze žlutého cotswoldského pískovce. Domýšlivě tu stálo navzdory dvojímu zpustošení – jak léty, tak počasím, a jeho pýchu ještě

zvýrazňoval pár sloupů tyčících se po stranách bílých vchodových dveří. Lehký větrík šelestil břechtanem, který se líně plazil mezi přízemím a prvním patrem. Někdo nechal jedno z oken ve třetím patře otevřené, pravděpodobně v naději, že vyvětrá dům, který zůstal neobydlený poté, co jeho majitelka před šesti týdny zemřela.

Vchodové dveře se se skřípěním otevřely a Cařin šéf, Jock Wilson, vyšel ven spolu s plavovlasou ženou, které mohlo být kolem čtyřicítky. Byla oblečena v bleděmodré a bílé, elegance a jemnost sama, a tvořila tak silný kontrast k Jockovu strohému tvídou a naleštěným koženým polobotkám.

„Slečno Hargravesová, konečně jste tady,“ pronesl Jock.

Cara přelétla pohledem zlaté starožitné hodinky, které jí babička dala před lety k promoci na Barlowské univerzitě. Bylo na chlup devět hodin, přesně tolik, v kolik jí Jock oznámil, že má přijet – pokud si tedy jeho e-mail nevyložila špatně.

V panice jí zrudly tváře. Nemohla mít špatný čas. Byla tak přesná a pečlivá od prvního dne, kdy před dvěma měsíci nastoupila. Musela být. Tahle práce pro ni byla šancí začít znovu.

„Paní Leithbridgeová, to je má asistentka, Cara Hargravesová.“ Jock mávl rukou směrem k ní, jako by Cara byla čajovým šálkem Limoges z počátku devatenáctého století a on ho předváděl na aukci.

Potlačila zklamání, zkřížila ruce za zády a doufala, že svým gestem vyjádří jak ospravedlnění, tak lítost. „Dovolte mi vyjádřit soustrast s vaší ztrátou, paní Leithbridgeová.“

Klientka jí věnovala kratičký pohrdavý úsměv. „Děkuji. Nechme to na později. Mám dnes odpoledne lekci tenisu.“

Jak se dáma vzdalovala předními vchodovými dveřmi a její sandály na vysokém podpatku klapaly na mozaice dlažby, Jock významně zvedl obočí směrem k Caře, jako by chtěl říct: *Ona je ten typ, před kterým jsem vás vždycky varoval.*

„Nedovedu si vysvětlit, jak jsem si mohla splést čas,“ zašeptala Cara ve spěchu, když pospíchali za klientkou.

„Nepřišla jste pozdě, ale ani ne dost brzy,“ řekl Jock.

Zarazila se v chůzi. „Cože?“

„Je lepší přijít dřív a sedět v autě než nechat klienta čekat. Tak jdeme.“

Cara narovnala ramena a zhluboka se nadechla, aby v sobě otupila osten šéfovy výčitky.

Soustřed' se na práci. Ukaž mu, co umíš.

Vzduch ve vstupní chodbě byl chladný a zatuchlý. Dům byl teď zřejmě neobývaný, ale ona téměř slyšela děti, které tu kdysi vyrůstaly, šoupaly nohama po podlaze chodeb, jak se tím místem hnaly v dychtivé touze hrát si venku. Nebylo těžké představit si bývalé hrdé majitele, jak stojí v obrovských bílých dveřích a vítají každého z příchozích polibky na obě tváře a laskavým úsměvem.

Byl to čísi domov, nikoli jen místo pro práci, připomněla si, když si prohlížela světle zelené obložení, které se táhlo po zdi vzhůru, než uvolnilo místo důvěrně známé tapetě s akantovými listy na tmavě modrém pozadí. V mysli jí okamžitě vyskočilo časové zařazení, kterému ji učil Jock.

William Morris. Britské. Polovina sedmdesátých let devatenáctého století.

Když začala poprvé pracovat ve Wilsonových starožitnostech jako osmnáctiletá studentka, myslela si, že má přirozenou výhodu, když vyrůstala obklopena starožitnostmi v domě svých rodičů i prarodičů. Ale Jock jí rychle předvedl, jak málo toho dosud ví. Nyní, když se po více než deseti letech zase vrátila, jí dal najevo, že očekává, že zakrátko nabude stejných znalostí jako on. Znamenalo to, že kdykoli Cara zrovna netrávila čas u babičky v blízké vsi, kde stará paní pobývala na odpočinku, pustila se do četby o druzích nábytku, s nimiž se ponejvíce setká-

vala v práci. Takže teď, když vedle něho stála na svém prvním výjezdu do klientova domu, poznala Morrisovy tapety, aniž by musela nahlédnout do svých knih, poznámek či Googlu. Tohle by mohla zvládnout.

„Váš bratr se mi v telefonu zmínil, že vaše prateta byla sběratelka,“ pravil Jock.

Paní Leithbridgeová pokrčila rameny. „Prateta Lenora milovala krámy. Celý dům je přečpaný veteší.“

„Slečno Hargravesová, vidíte v této místnosti něco zajímavého?“ Jock věnoval paní Leithbridgeové upjatý úsměv. „Slečna Hargravesová se průběžně školí poté, co byla nějakou dobu mimo obchod se starožitnostmi.“

„Aha,“ řekla paní Leithbridgeová, jako by jí na tom nezáleželo.

Rozhodnuta nenechat se zastrašit svým šéfem ani apatickou klientkou, zadívala se Cara na malou lavičku u zdi vedle vchodových dveří. Její povrch byl zašlý, jak na ni po léta usedal bezpočet lidí, aby si tu odložili holínky nebo sem přivázali psa. Nebyla by nijak výjimečná, kdyby neměla opěradlo a nohy vyřezávané ve spletitém geometrickém vzoru.

„Ta dubová lavička,“ řekla důrazně.

„Zařazení?“ opáčil Jock.

„Arts and Crafts, zdá se, že byla vytvořena v poslední čtvrtině devatenáctého století.“

„Americká, nebo britská?“

Prošla kolem kousku a přejela rukou po opěradle, ucítila hladké spoje, které ji držely pohromadě bez pomoci hřebíků.

„Dřevo je v dobrém stavu, ale je trochu otlučená a má pár škrábanců. Celkově je zachovalá.“

„A co země původu, slečno Hargravesová?“ přitlačil Jock, jehož formálnost v ní navodila pocit, že se ocitla zpátky na základní škole.